

415/5 В двадцять п'ять років твої смерті
Тараса Гр. Шевченка
14 м. 7 дня 16. лютого (10 марта) 1861р.

Зверть котні літ пройшло від Твої смерті,
Кобзано нам, ¹татарских зверть котні літ!
Мов круки ті, що талнуть трупні мерти,
Так котні сія таллись за нами в слід,
Щоб нашу лєсть, азак, йма затерти, ⁺⁺⁺
Насидле и лосє ідали на совітє;
Гуйновники нам дім розрубували в штувки,
А наші блуді їм топєр давали в рювки.

Потоки сліз, що на Твою пошлу
Вся Україна в каналі прашла,
Немов в салий згасим скарб і силу:
Тобє втеравим, у старці пішла;
Лим дулю вімчу, ширококрилу
Твою як скарб найкрасивій понєла,
Щоб на всєвітнійму базарі нею кінї
Для себе віблагати хоч туроха милостині;

Ох, та горка та милостиня вбога,
Затурока і докорані ^{ме}нераз: ^{ст}
Що внас же і власна нива єрозлого,
Що і ^{чим}дружнєб могла ^ккормить при нас;
Мєн не прикляли рук ⁴⁰перелого,
Не хліб на нїм пшасєсь, а хабад!...
О саран! Зверть-ста літ, що і трупнєв ^оогниви,
Лим внас не вєросли, хибє дмалїм ^{ли}лими!

А змиряєх друзів, що в однім утрузі
 з тобою враз грали переліт,
 Одні - робітник добрий - внаві при плузі,
 Великий труд велику силу зліт;
 А другий - ох! - зневірився в союзі,
 Порідкий ниві сія терне і глос!
 Лиш твій дух, наче той огнений стовп
 Іде перед гонимим народом України.

Ака-ж тепер та рідна Україна,
 Которій на світі і рівні нема?
 Ой Бачив її! Зулає хуртовина
 Із краю в край, і тисне все зима.
 А люд, немов обдерта широтина,
 Токи що буде, в шумерку зріма?
 І скить про, слухиний нас? Та що то з цього буде
 І хто він?... А хто він? Ви руські? Ні, муромські!

Де-ж ти, що радієш люд мой піддвинути
 І довести до великих, добрих діл?
 О Бачив їх. Безсилем власним скуті
 Вони тремтять, шдуги вороних ступів,
~~То ділат~~ Над працею невільною зігнути
 Лиш думали летать до вбоих діл,
 То ділат їх від них так сильні кашаками,
 Що і голос їх туди не даїта ніколи.

Часам лишеть в великій низку дробу
 Вони зійдуть са на розмову враз;
 Немов жива іскра на дні грабу,
 Так ^{гупта} ~~мислять~~ шкура блискає в той час,
 Змагаєть ^{ли} ~~чужі~~ пройти таліску сто грабу,
 Та з серця склик ~~де~~ ^{де} ~~плеса~~: " Мало нас!"

41517. 3.
Куди то рваниця налл? А хто ніде знала...
А плакав з ними враз, кровавими слезами.

А молодістю, надія України,
Мов птиця в клітці, о забори б'ється,
В надії величній перелітати
Без праці в мене, хоч до "діла" рваниця;
Або прорвавши заповідні стіни
Нова дорога віднайти береться...
Що жертв і крові й сліз утало, сили й волі,
Під прапорами курими і на курману полі!

О Батьку! Деж в Україні не гадіти
Кутка такого, ~~на то~~ вдало, чи в Лузі,
Де-б'є твоя слава вільно галонити,
Де-б'є твоя ~~літва~~ ^{літва} вільно розростатись?
Чи туй хліба, де підкарпатські діти
Зма твое пошанувать зійшлись?
Ща дідні ми кляма і розуму малого,
А нині-б не дітви, а мужів туй треба много...

Хоч вільно спів твій галонить між нами,
Ща не ростуть всі ~~літва~~ ^{літва} туйт.
Бо й наша нива вкрита бурянами,
А лоті хмарі проти нас ідуть
Вубогий кут наш Столи перунами,
А ниви нам зорати не дають,
А лоті вороги підкрадують се скрито
Щоб заліпати нам кукіль між сирожина.
Слава ми, Батьку! То Кавказ від Сону
Славі, розбиті на атаків дріб!
А кождий в серці лоту носить рану.

Склада надії нерозділили в гріб.

Д хто розбудить нашу правду нашу "2
Д хто галодніц^и дасть поживний хліб?

Тарасе, Батьку наш, замучений пророк —
Чи скоро буде світ по тій страшенній
наш?

Написано 9. 13 марта 1886р., друковано тодішню
також "Зоря" т. 6, стр. 85.